

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 września 2015 roku

Sąd Rejonowy – w Piotrkowie Tryb. VII Wydział Karny w składzie:

Przewodnicząca: SSR Joanna Cisak-Nieckarz Protokolant: sekretarz sądowy Dawid Lesiakowski

przy udziale Prokuratora: Jarosława Anioła

po rozpoznaniu w dniu 19.08.2015 roku, 15.09.2015 roku,

sprawy **D. P.**, syna J. i G. z d. B., ur. (...) w P. (...)

oskarżonego o to, że:

W dniach 3 i 4 lutego 2015 roku w P. działając czynem ciągłym z góry powziętym zamiarem w krótkich odstępach czasu dokonał kradzieży i usiłował dokonać kradzieży artykułów kosmetycznych na szkodę sklepu (...) reprezentowanego przez A. S. (1) i tak:

- w dniu 3 lutego 2015 roku w P. w sklepie (...) przy ul. (...) dokonał kradzieży artykułów kosmetycznych w postaci maszynek do golenia G. F. wartości 89 zł, G. P. wartości 42,99 zł, G. (...) wartości 60,99 zł, G. C. wartości 42,99 zł, G. W. wartości 59,99 zł i W. wartości 39,99 zł wszystko łącznej wartości 342,95 zł na szkodę sklepu (...)
- w dniu 3 lutego 2015 roku w P. w sklepie (...) przy ulicy (...) dokonał kradzieży artykułów kosmetycznych w postaci L. (...) (...) wartości 99,98 zł, L. (...) (...) wartości 28,99 zł, I. M. (...) wartości 30,99 zł wszystko łącznej wartości 157,96 zł w ten sposób, że zjął te artykuły z półki chodząc po sklepie schował je pod kurtkę po czym odłożył na innym stoisku lecz zamierzonego celu nie osiągnął gdyż został spłoszony przez pracownika ochrony, działając na szkodę sklepu (...),
- w dniu 3 lutego 2015 roku w P. w sklepie (...) przy ul. (...) 1 dwukrotnie dokonał kradzieży artykułów kosmetycznych w postaci perfum P. sztuk dwa wartości 210,98 zł, A. wartości 149 zł oraz ponownie perfum P. wartości 105,49 złotych wszystko łącznej wartości 465,47 zł na szkodę sklepu (...)

tj. o czyn z art. 278 § 1 kk, art. 13 § 1 kk w zw. z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 64 § 1 kk

1. oskarżonego **D. P.** w miejsce zarzucanego mu czynu uznaje za winnego tego, że: w dniach 3 i 4 lutego 2015 roku w P. działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru i w celu osiągnięcia korzyści majątkowej dokonał lub usiłował dokonać zaboru rzeczy w celu przywłaszczenia powodując łącznie szkodę w kwocie 699,91 złotych na rzecz sklepu (...), w ten sposób, że:

- w dniu 3 lutego 2015 roku trzykrotnie o godzinach 11:16, 11:23, 14:22 wszedł do sklepu (...) przy ulicy (...) i zabrał w celu przywłaszczenia artykuły kosmetyczne w postaci maszynek do golenia: G. W. o wartości 42,99 złotych, G. W. O. o wartości 59,99 złotych, W. I. o wartości 39,99 złotych, G. F.(...)G. o wartości 89,99 złotych, G. (...) G. o wartości 44,99 złotych, G. (...) P. o wartości 60,99 złotych oraz dwóch sztuk perfum marki P. o łącznej wartości 210,98 złotych,
- w dniu 4 lutego 2015 roku dwukrotnie wszedł do sklepu (...) przy ulicy (...) i zabrał w celu przywłaszczenia perfumy marki A. (...) o wartości 149,99 złotych i usiłował zabrać w celu przywłaszczenia perfumy marki P. o pojemności 40 ml i wartości 73,99 złotych, ale zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na postawę kierownika sklepu,

- w dniu 4 lutego 2015 roku wszedł do sklepu (...) przy ulicy (...) i usiłował zabrać w celu przywłaszczenia różnego rodzaju artykuły kosmetyczne o nazwach: L. (...) E. (...) sztuki o łącznej o wartości 99,98 złotych, L. (...) E. o wartości 28,99 złotych, I. o wartości 30,99 złotych, ale zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na zatrzymanie przez pracownika ochrony,

czym wyczerpał dyspozycję art. 278 § 1 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 64 § 1 kk i za to na podstawie art. 278 § 1 kk wymierza oskarżonemu karę 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności;

2. na podstawie art. 63 § 1 kk na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zalicza oskarżonemu okres zatrzymania w sprawie w dniach od 4 lutego 2015 roku do 5 lutego 2015 roku, przyjmując, że 1 (jeden) dzień rzeczywistego pozbawienia wolności jest równoważny 1 (jednemu) dniowi kary pozbawienia wolności;

3. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 70 (siedemdziesiąt) złotych tytułem zwrotu wydatków oraz kwotę 120 (sto dwadzieścia) złotych tytułem opłaty.

Sygn. akt VII K 152/15

UZASADNIENIE

Rzecznik oskarżenia postawił oskarżonemu D. P. zarzut popełnienia czynu polegającego na tym, że:

W dniach 3 i 4 lutego 2015 roku w P. działając czynem ciągłym z góry powziętym zamiarem w krótkich odstępach czasu dokonał kradzieży i usiłował dokonać kradzieży artykułów kosmetycznych na szkodę sklepu (...) reprezentowanego przez A. S. (1) i tak:

- w dniu 3 lutego 2015 roku w P. w sklepie (...) przy ul. (...) dokonał kradzieży artykułów kosmetycznych w postaci maszynek do golenia G. F. wartości 89 zł, G. P. wartości 42,99 zł, G. (...) wartości 60,99 zł, G. C. wartości 42,99 zł, G. W. wartości 59,99 zł i W. wartości 39,99 zł wszystko łącznej wartości 342,95 zł na szkodę sklepu (...)

- w dniu 3 lutego 2015 roku w P. w sklepie (...) przy ulicy (...) dokonał kradzieży artykułów kosmetycznych w postaci L. (...) wartości 99,98 zł, L. (...) (...) wartości 28,99 zł, I. M. (...) wartości 30,99 zł wszystko łącznej wartości 157,96 zł w ten sposób, że zdjął te artykuły z półki chodząc po sklepie schował je pod kurtkę po czym odłożył na innym stoisku lecz zamierzonego celu nie osiągnął gdyż został spłoszony przez pracownika ochrony, działając na szkodę sklepu (...),

- w dniu 3 lutego 2015 roku w P. w sklepie (...) przy ul. (...) dwukrotnie dokonał kradzieży artykułów kosmetycznych w postaci perfum P. sztuk dwa wartości 210,98 zł, A. wartości 149 zł oraz ponownie perfum P. wartości 105,49 złotych wszystko łącznej wartości 465,47 zł na szkodę sklepu (...)

tj. o czyn z art. 278 § 1 kk, art. 13 § 1 kk w zw. z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 64 § 1 kk

W toku przewodu sądowego Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Sklep sieci R. mieszczący się przy ul. (...) w P. (...) to sklep specyficzny, bez stałej ochrony specjalistycznej firmy, nadzór sprawuje co do zasady kierownik sklepu (...).

/dowód: zeznania świadka I. M. (1) – k. 76v/

W dniu 3 lutego 2015 roku D. P. trzykrotnie o godzinach 11:16, 11:23, 14:22 wszedł do sklepu (...) przy ulicy (...) w P. (...).. S. na półki z towarem, zabierał rzeczy, chował je, przechodząc przez linie kasy bez zapłaty za towar. W ten sposób zabrał artykuły kosmetyczne w postaci maszynek do golenia: G. W. o wartości 42,99 złotych, G. W. O. o wartości 59,99 złotych, W. I. o wartości 39,99 złotych, G. F. (...) G. o wartości 89,99 złotych, G. (...) G. o wartości 44,99 złotych, G. (...) P. o wartości 60,99 złotych oraz dwóch sztuk perfum marki P. o łącznej wartości 210,98 złotych,

/dowód: zeznania świadka I. M. (1) – k. 76v-77v

częściowo zeznania świadka A. S. (1) – k. 7v, 65v-66v

wydruk z korespondencji mailowej – k. 75

płyta nr 1 (pliki 1-3) – odtworzona na rozprawie

oświadczenie oskarżonego – k. 65v /

W dniu 4 lutego 2015 roku w godzinach rannych D. P. wszedł do sklepu (...) przy ulicy (...). Przeszedł po sklepie, zabrał perfumy marki A. (...) o wartości 149,99 złotych. Wyszedł ze sklepu, nie płacąc za perfumy. Tego samego dnia D. P. ponownie wszedł do tego sklepu. Udał się w kierunku regału z perfumami. Sięgnął po perfumy marki P. (żółte) o pojemności 40 ml i wartości 73,99 złotych i włożył do kieszeni. Kierownik sklepu (...), która obserwowała mężczyznę zażądała ich zwrotu. D. P. oddał produkt.

/dowód: zeznania świadka I. M. (1) – k. 76v-77v

częściowo zeznania świadka A. S. (1) – k. 7v, 65v-66v

wydruk z korespondencji mailowej – k. 75

płyta nr 1(plik 4) – odtworzona na rozprawie

oświadczenie oskarżonego – k. 65v /

W dniu 4 lutego 2015 roku D. P. udał się nadto do sklepu (...) przy ulicy (...) w P. (...). Udał się w kierunku regału z wyrobami marki L.. Sięgnął na półkę, skąd zabrał różnego rodzaju artykuły kosmetyczne o nazwach: L. (...) E. (...) sztuki o łącznej o wartości 99,98 złotych, L. (...) E. o wartości 28,99 złotych, I. (...) o wartości 30,99 złotych, które schował pod kurtkę. Mężczyzna udał się do kas, zorientował się, że jest obserwowany przez pracownika ochrony, rzeczy pozostawił w innych miejscach niż uprzednia ekspozycja, na terenie sklepu. Kiedy podszedł do kas został zatrzymany. Towar zabezpieczono, ujawniono w miejscu porzucenia.

/dowód: zeznania świadka D. M. (1) – k. 22v, 66v

częściowo zeznania świadka A. S. (1) – k. 7v, 65v-66v

dokument wewnętrzny – zawiadomienie – k. 4

płyta nr 2 – odtworzona na rozprawie

oświadczenie oskarżonego – k. 65v /

Łączna wartość opisanych wyżej rzeczy to kwota 699,91 złotych.

/dowód: częściowo zeznania świadka D. M. (1) – k. 22v, 66v

dokument wewnętrzny – zawiadomienie – k. 4

zeznania świadka I. M. (1) – k. 76v-77v

wydruk z korespondencji mailowej – k. 75/

D. P. ma 29 lat, ma podstawowe wykształcenie, bez zawodu, utrzymuje się z prac dorywczych, z czego osiąga wpływy na poziomie około 1.700 złotych w skali miesiąca, jest kawalerem, nie ma nikogo na utrzymaniu, nie ma majątku.

/dane wskazane przez oskarżonego do protokołu rozprawy – k. 64v/

D. P. był uprzednio wielokrotnie karany, w tym:

a/ wyrokiem Sądu Rejonowego w P. z dnia (...) w sprawie (...)za czyny:

- z art. 288 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk na karę 1 roku pozbawienia wolności

- oraz z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk na karę 1 roku pozbawienia wolności ;

b/ wyrokiem Sądu Rejonowego w P. z dnia (...) w sprawie (...)za czyn z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności;

c/ wyrokiem łącznym z dnia (...). w sprawie (...)Sąd Rejonowy w P. połączył opisane wyżej kary jednostkowe pozbawienia wolności i wymierzył D. P. karę łączną 1 roku i 9 miesięcy pozbawienia wolności, na poczet której zaliczył okres odbytej w jednej ze spraw kary od 03.10.2011r do 03.04.2012r.. Karę łączną wprowadzono do wykonania w dniu 16.03.2013r.. Kara została wykonana w całości, oskarżony został zwolniony w dniu **16.06.2014 roku**.

/ dowód: karta karna – k. 24-25

zawiadomienie o zwolnieniu – k. 64 akt sprawy (...)SR w. (...)

obliczenie kary – k. 36

odpis wyroku łącznego – k. 34-35

odpis wyroku i postanowienia w sprawie (...)SRw. (...)– k. 29, 30

odpis wyroku w sprawie (...)SR w. (...) – k. 31

odpisy innych wyroków – k. 28, 32/

D. P. przesłuchiwany w charakterze podejrzanego nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i skorzystał z prawa do odmowy składania wyjaśnień (k. 15).

Przesłuchiwany w charakterze oskarżonego przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Jak wyjaśnił, po opuszczeniu zakładu karnego wrócił do domu rodzinnego, do mamy. Matka przyjęła syna, ale poinformowała, że wszystkie środki niezbędne do utrzymania musi sam zdobyć. Przez 7 miesięcy od opuszczenia zakładu karnego był bezrobotny. Był zarejestrowany w pośrednictwie pracy, szukał pracy przez internet, żył z pożyczek. Po jakimś czasie pożyczki się skończyły, nie miał środków, nie mógł znaleźć pracy. Był taki czas, że przez dwa dni nic nie jadł. Wtedy dopuścił się tych kradzieży. Dodał, że nie pamięta co się stało z tymi rzeczami. Żałuje teraz tego co zrobił. Odniósł się do planów osobistych, podniósł że zamierza założyć rodzinę. Szuka mieszkania do wynajęcia. Pracuje w branży budowlanej, to praca okresowa. Zamierza odłożyć pieniądze na kurs na wózki widłowe i poszukać pracy w logistyce. Nie potwierdził uprzedniego oświadczenia, kiedy to nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Dodał, że tak wówczas mówił, ponieważ chciał jak najszybciej opuścić komendę policji (k. 65).

Po odtworzenie nagrania z monitoringu sklepowego, oskarżony oświadczył, że rozpoznaje się na nagraniu (k. 65v).

Oświadczenie oskarżonego, iż przyznaje się do popełnienia zarzucanego mu czynu nie budzi wątpliwości, jest rzeczowe w kontekście zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego. Na szczególną uwagę w tej sprawie zasługują zeznania świadków A. S. (1), I. M. (1) oraz D. M. (1), wsparte dowodem w postaci rejestru (zgranego na płyty CD) z monitoringu sklepowego – miejsca zdarzeń objętych przedmiotowym postępowaniem. Wskazany materiał dowodowy stanowi łącznie logiczną całość pozwalającą na odtworzenie ciągu zdarzeń (ujmowanych łącznie jako jeden czyn zabroniony – o czym szerzej w dalszej części uzasadnienia) z udziałem oskarżonego.

Przechodząc do zeznań A. S. (1), relacja ta jest w sprawie o tyle istotna i pomocna, że stanowi źródło nie tylko ustaleń faktycznych, ale też jest przyczynkiem do prowadzenia dalszych czynności dowodowych, weryfikacji kolejnych dowodów. Świadek wskazuje, że jako pracownik firmy ochroniarskiej, w ramach aktywności zawodowej powziął informację o podejrzeniu kradzieży w jednym ze sklepów sieci R. w P. (...)Przeгляд monitoringu – według relacji świadka - potwierdził podejrzenia. To świadek zabezpieczył materiał w postaci nagrania z monitoringu sklepowego, celem przedstawienia organom ścigania, wyjaśnił, że data widoczna na nagraniu opisanym jako płyta nr 1 – to rzeczywista data nagrania i dotyczy sytuacji ze sklepu przy ul. (...) (tak też wskazuje opis płyty). Podczas gdy nagranie z płyty nr 2 dotyczy sklepu przy ul. (...), zdarzenie w tym sklepie miało miejsce w dniu 04.02.2015 r. (tak też wskazuje opis płyty). Obszerna dalsza relacja świadka dotyczy okoliczności zaobserwowanych na monitoringu.

Ustalenia co do dat i przebiegu poszczególnych zdarzeń Sąd poczynił:

1. co do zdarzeń w sklepie (...) przy ul. (...) w P. (...) - na podstawie zeznań świadka I. M. (1) (kierownika sklepu przy ul. (...) w P. (...)), rejestru z monitoringu (płyta CD nr 1 – k. 16);
2. co do zdarzeń w sklepie (...) przy ul. (...) w P. (...) – na podstawie zeznań świadka D. M. (1) (pracownika ochrony – pełniącego obowiązki zawodowe w sklepie przy ul. (...)), zawiadomienia o zdarzeniu (dokumentu wewnętrznego – o którym szerzej w dalszej części uzasadnienia), rejestru z monitoringu (płyta CD nr 1 – k. 16).

Przechodząc do zdarzeń w sklepie przy ul. (...), jak już zaznaczono, przebieg

zdarzeń z udziałem oskarżonego został zarejestrowany przez kamery monitoringu zamontowanego na terenie sklepu. Oskarżony rozpoznął się na nagraniu – jest nim mężczyzna w czerwonej kurtce. Co do zabezpieczenia monitoring – uwagi już wyżej przedstawiono w odniesieniu do zeznań świadka A. S.. Jak też podkreślono, w wypadku tego monitoringu obraz aktualnie zapisany na płycie CD (nr 1 - pliki 1-4) przedstawia rzeczywistą datę, co pozwoliło na precyzyjne ustalenia co wejść oskarżonego na teren sklepu. Sposób działania oskarżonego wskazuje zarejestrowany obraz. Dowód ten wspiera zeznania świadka I. M. (1). Relacji tej, analogicznie jak zeznaniom świadka A. S. należy przyznać walor wiarygodnych. Świadek opisuje okoliczności znane jest z tytułu obowiązków zawodowych. Świadek odniosła się też, a jest kierownikiem sklepu, do specyfiki miejsca, obowiązku wzmożonej kontroli na terenie obiektu, który nie jest objęty stałą ochroną specjalistycznej firmy. Jak podała świadek, kontroluje asortyment, a jego umiejscowienie z racji obowiązków zawodowych jest świadkowi doskonale znane. Braki na półkach są podstawa do weryfikacji w systemie sprzedaży. Niepotwierdzenie sprzedaży, jak w tym wypadku, dało przyczynek do odtworzenia zapisu z monitoringu. Ujawniony obraz był postawą do dalszej obserwacji. Świadek – jak podała rozpoznala oskarżonego, stąd jej wnikliwa obserwacja, która ostatecznie przyczyniła się do ujawnienia sprawy. Pomocny jest też w sprawie fakt, że świadek niezwłocznie powiadomiła (pocztą elektroniczną) zwierzchnika o fakcie kradzieży, przedmiocie zaboru, wartości skradzionych rzeczy (k. 75), co w połączeniu z zeznaniami świadka, zapisem z monitoringu pozwala na precyzyjne ustalenie braków oraz wartości przedmiotu zaboru. Nie ulega przy tym wątpliwości, że kierownik sklepu (tutaj świadek I. M. (1)) ma wiedzę co do cen oferowanego do sprzedaży asortymentu. Zapis z monitoringu potwierdza informacje podawane przez świadka, że to produkty do golenia marki głównie marki G. oraz perfumy były przedmiotem zainteresowania oskarżonego.

Przechodząc do zdarzeń w sklepie przy ul. (...) zeznania

świadka D. M. (1) wskazują, że w dniu 04.02.2015r. na teren sklepu wszedł mężczyzna – opisany przez świadka. Mężczyzna był poddany obserwacji, z uwagi na sygnały docierające wcześniej do pracowników ochrony o podejrzeniu udziału mężczyzny w kradzieżach na szkodę sklepu. Według przekazu świadka, mężczyzna udał się w kierunku regału z wyrobami marki L.. Sięgnął na półkę, skąd zabrał rzeczy, świadek zaobserwował moment, jak mężczyzna chowa rzeczy pod kurtkę. Mężczyzna udał się do kas, zorientował się, że jest obserwowany, rzeczy pozostawił w innych miejscach, na terenie sklepu. Kiedy podszedł do kas został zatrzymany. Towar zabezpieczono, ujawniono w miejscu porzucenia. Rodzaj asortymentu – jak wskazuje relacja świadka, został ujęty w wewnętrznym dokumencie, a dokument ten znajduje się w aktach sprawy – k. 4. W tym też zakresie zeznania świadka korespondują z relacją A. S.. Przebieg

zdarzenia odzwierciedla nadto zapis z monitoringu, którzy odtworzono na rozprawie – okazano zarówno A. S., jak i D.M.. Oskarżony rozpoznał się na nagraniu. Opisywany przez świadka mężczyzna, to oskarżony.

Jak już wyżej zaznaczono, dowodom tym należy przyznać walor wiarygodnych, świadek D. M., jak A. S. relacjonuje co do faktów znanych mu zawodowo, brak racjonalnych powodów, aby je kwestionować. Dla podkreślenia oceny zeznań świadka D. M. (1) należy tylko wskazać zapis z monitoringu (płyta nr 2), relacja ta jest zgodna z zapisanym obrazem. Co do samego sposobu pozyskania zapisu miarodajne są zeznania świadka A. S.. Łącznie wskazane wyżej dowody, w tym dokument wewnętrzny – k. 4, stanowią logiczną, zborną całość, na ich podstawie poczyniono zasadnicze ustalenia faktyczne. Odnosząc się jeszcze do dokumentu wewnętrznego, dowód ten ponad wszelką wątpliwość wskazuje tak rodzaj asortymentu – przedmiotu czynu, jak i jego ceny. Te ustalono natomiast w oparciu o wskazania osoby kompetentnej, bo kierownika sklepu.

Stąd też opierając się o tak zgromadzony materiał dowodowy Sąd przypisał oskarżonemu popełnienie czynu opisanego w pkt 1 sentencji wyroku. Czyn ten wyczerpuje dyspozycję art. 278 § 1 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 64 § 1 kk.

Opisanego czynu oskarżony dopuścił się po upływie 7 miesięcy oraz 18 dni po odbyciu w całości kary łącznej 1 roku i 9 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w P. z dnia (...) w sprawie(...), na skutek połączenia kar jednostkowych: dwa razy po 1 roku pozbawienia wolności, oraz 6 miesięcy pozbawienia wolności za umyślne przestępstwa podobne (art. 288 § 1 kk, art. 286 § 1 kk, art. 278 § 1 kk). Tym samym uzasadnione jest twierdzenie, iż oskarżony działał w warunkach powrotu do przestępstwa o jakim mowa w art. 64 § 1 kk. Przypisując oskarżonemu czyn, Sąd dokonał nowego jego opisu, nie wykraczając poza granice zarzutu, a opis ten jest efektem doprecyzowania dat zdarzeń, rodzaju asortymentu będącego przedmiotem zaboru tak co do dnia, jak i miejsca. Ustalenia te były możliwe po szczegółowym wysłuchaniu świadków D. M., I. M. i skonfrontowaniu relacji z zapisami z monitoringu. Chociaż w kwalifikacji czynu oddano fakt, iż oskarżony działał w warunkach powrotu do przestępstwa, omyłkowo nie opisano tego w pkt 1 sentencji wyroku. Co do tożsamości czynu należy tylko zauważyć, że Orzecznictwo sądów powszechnych, a także Sądu Najwyższego wypracowało szereg kryteriów niezwykle pomocnych przy ustalaniu tożsamości czynów w perspektywie zasady skargowości, wyrażonej w art. 14 k.p.k. Zgodnie z tą zasadą, ramy postępowania jurysdykcyjnego są określone przez zdarzenie historyczne opisane w akcie oskarżenia, a nie przez poszczególne elementy tego opisu. Zatem, zasada skargowości nie ogranicza sądu w ustaleniach wszystkich cech faktycznych tego zdarzenia oraz w zakresie oceny prawnej rozpoznawanego czynu. Sąd nie jest więc związany ani szczegółowym opisem czynu zawartym w zarzucie aktu oskarżenia, ani kwalifikacją prawną nadaną temu czynowi przez oskarżyciela. Warunkiem wprowadzenia jednej, czy też nawet wszystkich zmian jest jedynie to, aby w realiach dowodowych konkretnej sprawy oczywistym było, iż sąd dokonywał oceny tego samego zachowania oskarżonego, które stanowiło przedmiot oskarżenia - tzw. tożsamość czynu zarzucanego i przypisywanego (tak m.in. Sąd Najwyższy w wyrokach z dnia 30 października 2012 r., II KK 9/12, LEX nr 1226693, z dnia 17 maja 2011 r. III KK 96/11 LEX nr 795787, postanowieniu Sądu Najwyższego z dnia 19 października 2010 r. III KK 97/10 OSNKW 2011/6/50). Oznacza to, że jedynie zdarzenie historyczne, jako opis określonych faktów z przeszłości wiąże sąd orzekający w sprawie.

Przez zabór w rozumieniu art. 278 kk rozumieć należy bezprawne wyjęcie rzeczy spod władztwa osoby dotychczas nią władającej (jak właściciel, posiadacz lub osoba posiadająca do rzeczy inne prawa rzeczowe lub obligacyjne) i objęcie jej we własne władanie przez sprawcę (por. W. Świda (w:) I. Andrejew, W. Świda, W. Wolter, Kodeks karny..., s. 608; A. Marek, Prawo karne..., s. 522; J. Bafia (w:) J. Bafia, K. Mioduski, M. Siewierski, Kodeks karny..., s. 253-254). Wyjęcie rzeczy ruchomej spod władztwa nastąpić musi wbrew woli osoby nim dysponującej oraz bez żadnej ku temu podstawy (por. wyrok SN z 18 grudnia 1998 r., IV KKN 98/98, Prok. i Pr. 1999, nr 7-8, poz. 5). Kradzież jest dokonana w chwili zaboru, tj. objęcia przedmiotu wykonawczego we władztwo sprawcy, i w związku z tym stopień utrwalenia władztwa nad rzeczą, dalsze jej losy oraz dalsze zmiany względem tej rzeczy są obojętne z punktu widzenia oceny prawnej (zob. wyrok SN z 11 stycznia 1988 r., II KR 343/87, OSNKW 1988, nr 7-8, poz. 55 oraz B. Świątkiewicz, glosa do tego orzeczenia, OSP 1990, z. 8, s. 302).

W świetle zgromadzonych dowodów nie ulega wątpliwości, że oskarżony w ciągu

dwóch dni, a zatem w krótkich odstępach czasu łącznie sześciokrotnie wszedł do sklepu sieci R. w P. (...) przy ul. (...) oraz przy ul. (...), czterokrotnie zabrał, dwukrotnie usiłował zabrać (powstrzymany przez pracownika sklepu lub ochrony) różnego rodzaju wyroby kosmetyczne o łącznej wartości 699,91 zł.. Przy czym w wypadku zachowań popełnionych w fazie dokonania, wyszedł ze sklepu wraz z wyszczególnionymi w wyroku produktami, ukrytymi w kurtce, bez uiszczenia opłaty. Zrealizował w ten sposób znamiona występku z art. 278 § 1 kk. Analiza materiału dowodowego nie pozostawia wątpliwości, że zachowania te podjęte zostały w celu realizacji z góry powziętego zamiaru. Oskarżony w krótkim czasie, nawet kilkakrotnie tego samego dnia, co więcej nawet w odstępach kilkuminutowych (np. w dniu 03.02.2015r. – godz. 11.16, a następnie godz. 11.23) wszedł do tego samego sklepu, bądź tej samej sieci. Sięgał po podobny asortyment, sposób działania, zainteresowanie określonymi produktami pozwalają na ocenę, że zamiar ten jest czytelny i nie może budzić wątpliwości. Zachowania te, z uwagi na z góry powzięty zamiar, należy traktować jako jeden czyn zabroniony, który z punktu widzenia procesu karnego stanowi jednolitą całość. Podstawą odpowiedzialności za ten czyn są wszystkie objęte znamieniem ciągłości zachowania, a granice czynu wyznacza początek pierwszego i zakończenie ostatniego z zachowań (czyn ciągły z art. 12 kk). Konstrukcja ta - jednego i niepodzielnego czynu zabronionego wyklucza możliwość odrębnego rozstrzygnięcia co do zachowań objętych znamieniem ciągłości, tj. składających się łącznie na znamię czynu zabronionego. Konsekwencją przyjęcia czynu ciągłego jest konieczność przypisania sprawcy całego objętego ciągłością czynu zabronionego, obejmującego wszystkie zachowania podejmowane w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, z pewnymi wyjątkami, które jednak w tej sprawie nie mają miejsca. Dalszą konsekwencją zastosowania konstrukcji czynu ciągłego, jest brak możliwości procedowania co do zachowań popełnionych przez sprawcę w okresie wyznaczonym przez pierwsze i ostatnie zachowanie objęte czynem ciągłym. Odmienne stanowisko prowadziłoby do złamania zasady ne bis in idem procedatur wyrażonej w art. 17 § 1 pkt 7 kpk, stwierdzającej, iż nie wszczyna się postępowania, a wszczęte umarza, gdy postępowanie karne co do tego samego czynu tej samej osoby zostało prawomocnie zakończone (vide: M. Dąbrowska-Kardas, P. Kardas „Czyn ciągły i ciąg przestępstw w kodeksie karnym z 1997 r. Nowe kodyfikacje karne. Krótkie komentarze. Warszawa 1998, z.20, str. 68 i 77 oraz uchwała SN z dnia 21 listopada 2001 r., IKZP 29/2001, OSNKW 2002/1-2/2). Powracając na grunt przedmiotowej sprawy, zauważyć należy, że część zachowań przypisanych oskarżonemu nie wyszła poza fazę usiłowania. Jednakże konsekwencją całościowej oceny zachowań składających się na czyn ciągły powinno być to, że w przypadku gdy na ten czyn składają się zachowania, z których tylko część nie wyszła poza ramy stadium usiłowania, należy przyjmować, że jako całość został on popełniony w formie stadialnej dokonania, co czyni zbędnym powoływanie w jego kwalifikacji art. 13 § 1 kk (jak w zarzucie). Takie stanowisko wyrażono w orzecznictwie sądów apelacyjnych, tytułem przykładu należy wskazać wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 12.07.2013 roku, II AKa 126/13 (Lex nr 1372235).

Oskarżony jest osobą zdatną do zawinienia, ze względu na wiek, jak i pełną poczytalność. Oskarżony jest zdolny do rozpoznania bezprawności swojego czynu, znajduje się w sytuacji, która nie wyklucza możliwości dania posłuchu normie prawnej. W realiach tej sprawy nie zachodzą okoliczności wyłączające bezprawność czynu oskarżonego lub jego winę.

Czyn oskarżonego cechuje znaczny stopień społecznej szkodliwości, w szczególności z uwagi na sposób działania sprawcy, postać zamiaru.

Kara 4 miesięcy pozbawienia wolności jest adekwatna do stopnia winy oskarżonego oraz stopnia społecznej szkodliwości jego czynu, a uwzględnia jako:

a/ okoliczności obciążające:

- uprzednią karalność, w tym za czyn podobny,
- popełnienie czynu w warunkach powrotu do przestępstwa,
- sposób działania, jawny, ostentacyjny – mimo podążania w pewnych sytuacjach za oskarżonym przez pracownika sklepu,

- w sposób zaplanowany, w ramach podjętego z góry zamiaru, o czym świadczy fakt kilku wejść do tego samego sklepu, bądź tej samej sieci, rodzaj asortymentu,

b/ okoliczności łagodzące:

- wartość przedmiotu zaboru,

- zatrzymanie części zdarzeń na etapie usiłowania.

Sposób działania, działanie w warunkach powrotu do przestępstwa, na krótko po opuszczeniu zakładu karnego, działanie w warunkach art. 12 kk uzasadniają orzeczenie w stosunku do oskarżonego kary pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania. W ocenie Sądu oskarżony nie ma wpojonego poszanowania prawa, powinności, a wręcz wykazuje cechy zdemoralizowania. Te cechy osobowości nie uzasadniają wymierzenia mu łagodnej kary. Świadczą one, że stan osobowości oskarżonego wymaga poddania go resocjalizacji w warunkach izolacji zakładu karnego, bo inaczej nie osiągnie się jego poprawy. Sąd wziął także pod uwagę cele ogólnie prewencyjne orzeczonej kary. Ich istota polega na wpływaniu - także poprzez jej niezbędną, to jest konieczną surowość - na kształtowanie postaw moralnych, organizujących społeczeństwa, wiarę w nie i ufność w celowość przestrzegania norm systemu te tworzących. Orzeczona kara będzie zatem mieć także wpływ na każdego, kto w jakikolwiek sposób dowiedział się o przestępstwie i zapadłym orzeczeniu. Chodzi przy tym nie tylko o wpływ na środowisko sprawcy, ale i na innych członków społeczeństwa. Kara jest bowiem również jednym z ważnych środków zwalczania przestępczości, tak w sensie jej funkcji odstraszającej, jak i w zakresie kształtowania społecznie pożądanym postaw. Chodzi o to, aby nawet osoby skazane wdrażać do poszanowania zasad współżycia społecznego oraz do przestrzegania porządku prawnego i tym samym przeciwdziałać powrotowi do przestępstwa.

W ocenie Sądu w przypadku oskarżonego nie można zastosować instytucji probacyjnej warunkowego zawieszenia wykonania kary. Zgodnie bowiem z treścią art. 69 k.k., warunkowo zawieszając wykonanie kary, sąd bierze pod uwagę przede wszystkim postawę sprawcy, jego właściwości i warunki osobiste, dotychczasowy sposób życia oraz zachowanie się po popełnieniu przestępstwa (§ 2), a także ocenia, czy warunkowe zawieszenie kary będzie wystarczające dla osiągnięcia wobec sprawcy celów kary, a w szczególności zapobieżenia powrotowi do przestępstwa (§ 1). Innymi słowy, na warunkowe zawieszenie wykonania orzeczonej kary zasługują jedynie sprawcy, co, do których istnieje pozytywna prognoza resocjalizacyjna na przyszłość. Dotychczasowa postawa i sposób życia muszą zatem wskazywać na to, że mimo niewykonania kary zostaną osiągnięte cele kary, a w szczególności, iż sprawca nie powróci ponownie na drogę przestępstwa. W przedmiotowej sprawie brak jest przesłanek pozwalających w sposób przekonywający i wiarygodny budować przypuszczenie, iż w wypadku warunkowego zawieszenia kary w stosunku do oskarżonego, cele kary zostałyby osiągnięte.

Okres zatrzymania w sprawie zaliczono oskarżonemu na poczet orzeczonej i podlegającej efektownemu wykonaniu kary pozbawienia wolności.

W oparciu o art. 626 § 1 kpk w zw. z art. 618 § 1 kpk, art. 616 § 2 kpk, art. 627 kpk Sąd zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa tytułem zwrotu wydatków związanych z udziałem w sprawie kwotę 70 zł obejmującą:

- opłatę przewidziana za udzielenie informacji z rejestru skazanych w wysokości 30 zł,

- ryczał za doręczenia korespondencji w postępowaniu przygotowawczym oraz sądowym – łącznie 40 zł (§ 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2003 r. w sprawie wysokości i sposobu obliczania wydatków Skarbu Państwa w postępowaniu karnym /Dz. U. Nr 108, poz. 1026 z późn. zm./).

Opłatę w wysokości 120 złotych wymierzono na podstawie art. 627 kpk oraz art. 2 Ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 roku , Nr 49, poz. 223 z późn. zm.).